

มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก)

FOUNDATION FOR REHABILITATION & DEVELOPMENT OF CHILDREN AND FAMILY (FORDEC)

"เป็นองค์กรสาธารณกุศล ลำดับที่ 585 ของประกาศกระทรวงการคลังฯ", ไม่เสริมรับเงินสามารถนำไปหักภาษีเงินได้ประจำปี

ที่ Dir.PR.พิเศษ 14.09-14.02/2562-2563

มหาวิทยาลัยบูรพา

รับที่.....08372

วันที่.....25 พ.ย. 2562

เวลา.....1453.....น.

วันที่ 12 พฤศจิกายน 2562

เรื่อง เชิญชวนร่วมสนับสนุน "โครงการแบ่งปัน & ปันรัก...ทำดีเพื่อเพื่อนมนุษย์"

: ทอดผ้าป่าสามัคคี ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส

ร่วมสมทบทุน โครงการเพื่อการศึกษาของเด็กยากไร้ และนม & อาหารกลางวันของเด็กก่อนวัยเรียน ฯ

เรียน อธิการบดี

มหาวิทยาลัยบูรพา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาข้อมูลมูลนิธิฯ ไปปลิวประชาสัมพันธ์และแบบฟอร์มตอบรับ
 2. ซองโครงการผ้าป่าสามัคคีเพื่อการกุศล

มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) เป็นองค์กรสาธารณกุศล ลำดับที่ 585 ที่ดำเนินกิจกรรมเพื่อช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส ครอบครัวผู้ยากไร้และผู้ตกอยู่ในภาวะยากลำบาก ผ่านโครงการเพื่อการศึกษาและพัฒนาเด็ก ส่งเสริมการเรียนรู้ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก งานด้านการบริการและงานด้านสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาครอบครัวและชุมชน ความร่วมมือรับผิดชอบต่อสังคม CSR และการบำเพ็ญประโยชน์เพื่อสาธารณะประโยชน์ ภายใต้คำขวัญการดำเนินงานที่ว่า "แต่ผู้ทุกข์ยาก...จากใจรัก"

ดร.อัมพร วัฒนวงศ์ ผู้ก่อตั้ง/ประธานกรรมการ ของมูลนิธิ ฟอร์เด็ก จากอดีตเด็กกำพร้าทั้งพ่อแม่ ต้องเร่ร่อนขอทาน ชีวิตที่ไร้ซึ่งความหวัง...จนเป็นพ่อผู้ให้แสงสว่างแก่เด็กยากจนและเป็นพี่พี่พี่ของทุกคนที่ยาก ซึ่งปัจจุบันท่านมีอายุกว่า 80 ปี (11 มีนาคม 2480) ด้วยเหตุนี้จึงแห่งความทุกข์ทรมานแสนสาหัส ที่ยากจะหาผู้มารับแทน ท่านทำให้ทุกชีวิตได้หันมองมั่งมีร่มเงาของท่าน เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และต้องการให้โลกนี้มีความรักต่อกันมากขึ้น

เนื่องในวาระครบรอบ 22 ปี 14 กุมภาพันธ์ 2563 ตรงกับวันก่อตั้งของมูลนิธิ ฟอร์เด็ก มูลนิธิฯ ขอทำการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ "โครงการแบ่งปัน & ปันรัก...ทำดีเพื่อเพื่อนมนุษย์" : โครงการผ้าป่าสามัคคี เพื่อช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส สมทบทุนโครงการทุนการศึกษา และ นม & อาหารกลางวัน ตลอดจนการอุปการะเด็ก เพื่อการศึกษาและพัฒนาเด็ก CSR. เพื่อร่วมรับผิดชอบต่อสังคม และแต่ผู้ทุกข์ยาก...จากใจรัก"

โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญประกอบด้วยดังนี้

1. เพื่อให้เด็กเล็ก จำนวน 160 ราย ของ สถานรับเลี้ยงเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กชุมชนวัดมหาวัน-มูลนิธิ ฟอร์เด็ก 6 จ.สมุทรปราการ ได้มีอาหารและนมดื่มเพียงพอ

(พลิก)

2. เพื่อช่วยเหลือด้านการศึกษาและพัฒนาเด็ก จำนวน 812 ราย ได้รับโอกาสทางการศึกษามีพัฒนาการเหมาะสมตามวัย และแบ่งเบาภาระของผู้ปกครอง
3. เพื่อให้องค์กรภาคธุรกิจ ได้เข้ามามีส่วนร่วมในความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ได้ร่วมกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ โดยสามารถเลือกโครงการ/กิจกรรมตามความสนใจและสอดคล้องกับนโยบายองค์กร และ/หรือ นามกลุ่ม ครอบครัว บุคคล ทั้งนี้เพื่อร่วมกันตระหนัก

ในคุณค่าของการทำความดี ของการแบ่งปันเพื่อเพื่อนมนุษย์

4. เพื่อร่วมกันสานเจตนารมณ์ของความรักให้ก่อเกิดอย่างเป็นรูปธรรม ต่อเนื่อง ให้มีความอยู่รอดได้ต่อไป

ทั้งนี้ได้กำหนดวันจัดกิจกรรมไว้ดังนี้

วันแรก : วันศุกร์ ที่ 14 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563

ในภาคเช้า – เที่ยง ตั้งกองผ้าป่าสามัคคีช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส ถวายภัตตาหารเพลแด่พระสงฆ์ 9 รูป พร้อมการเลี้ยงอาหารกลางวันเด็กและร่วมรับประทานอาหารกลางวัน

วันที่สอง : วันอาทิตย์ ที่ 16 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563

ในภาคเช้า – เที่ยง – ภาคบ่าย กิจกรรมแบ่งปัน & ปันรัก อาทิ ร่วมแสดงความยินดี การแสดงของเด็ก การมอบทุน และ/หรือ สิ่งของบริจาค ออกซุ้มอาหาร/น้ำดื่ม แบ่งปันของขวัญ การสงเคราะห์เด็ก ครอบครัวผู้สูงอายุ ผู้ทุกข์ยาก คาดว่าจะมีผู้ร่วมงานจำนวนกว่า 500 คน เหมือนเช่นทุกปีที่ผ่านมา ณ สถานที่เลี้ยงเด็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กชุมชนวัดมหาหงษ์ – มุลินธิ ฟอ์เด็ก 6 จ.สมุทรปราการ ตามข้อมูลที่แนบมาด้วยนี้

มุลินธิฯ เป็นองค์กรไม่แสวงผลกำไร นำใจจากผู้มีจิตศรัทธาและผู้มีน้ำใจดีทั้งหลายสนับสนุนเท่านั้น ที่ทำให้องค์กรสามารถดำเนินงานตามภารกิจไปได้ มุลินธิฯ ใครถือโอกาสนี้เรียนเชิญชวนท่าน ครอบครัว และ/หรือหน่วยงาน ได้โปรดร่วมเป็นเจ้าภาพทอดผ้าป่าสามัคคีช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส ในวันศุกร์ ที่ 14 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563 และ/หรือ พิจารณาอนุเคราะห์ช่วยเหลือสนับสนุนกิจกรรมในวันอาทิตย์ ที่ 16 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2563 และอื่น ๆ ตามแต่เห็นสมควร ใน “โครงการแบ่งปัน & ปันรัก...ทำดีเพื่อเพื่อนมนุษย์” ด้วยกุศลบุญยิ่งนี้ ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้โปรดอวยพรให้ทุกท่าน จะมีแต่ความสุข สุขภาพแข็งแรง และสัมฤทธิ์ผลในสิ่งอันพึงปรารถนาทุกประการ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุมาลี จรัสวิหาร)

ผู้อำนวยการ

ส่วนงานโครงการและบริการสังคมสงเคราะห์ / ส่วนงานอำนวยการและประชาสัมพันธ์ :

คุณรัมภาศรี ป. (มะปราง) / คุณปิยรัตน์ ส. (จันทร์) คุณชวรินทร์ ข.(นัท) / โทร : 088-277-5960, 089-460-4914

เรียน รองอธิการบดีฝ่ายอำนวยการและสื่อสารองค์กร

ด้วย มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก)
เชิญชวนร่วมสนับสนุน “โครงการแบ่งฝัน & ปันรัก...ทำดีเพื่อเพื่อน
มนุษย์” : ทอดผ้าป่าสามัคคี ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส

จึงเรียนเพื่อ

๑. เพื่อโปรดทราบ

๒. เห็นควรเผยแพร่ให้ทราบทั่วกันและสามารถดาวน์โหลด
หนังสือได้ที่ <https://docshare.buu.ac.th>

ในอาณ
๒๕ พ.ค. ๒๕๖๖ / วท: ๑๕ น.

๒๕ พ.ค. ๒๕๖๖ / ๑๖ น.

๑. ท. ๑๖

๒. ลำเจียกนาถ ๖

๒๕ พ.ค. ๒๕๖๖

ม.บ. ๕

(แบบ ม.บ. ๒)

ใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนแต่งตั้งกรรมการของมูลนิธิขึ้นใหม่ทั้งหมด/
การเปลี่ยนแปลงกรรมการของมูลนิธิ/กรณีแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับของมูลนิธิ

ในสำคัญฉบับนี้ออกให้เพื่อแสดงว่า มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว ซึ่งมีสำนักงานใหญ่
ตั้งอยู่เลขที่ ๑๐๓๕/๗ - ๑๐ ถนนศรีนครินทร์ แขวงอ่อนนุช เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร ได้มีการจดทะเบียน
เปลี่ยนแปลงกรรมการของมูลนิธิ โดยถูกต้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ดังต่อไปนี้

๑. นายอัมพร	วัฒนวงศ์	ประธานกรรมการ
๒. นายอมรสิทธิ์	เมืองคุ้ม	รองประธานกรรมการ
๓. นายสุนทร	สุริยพงษ์	กรรมการ
๔. นางฐิติกานต์	ปรียะพัชร	กรรมการ
๕. นางเคียรวัลย์	ชลนัย	กรรมการและเหรัญญิก
๖. นายอำพล	วัฒนวงศ์	กรรมการและเลขาธิการ

หมายเหตุ ลำดับที่ ๒, ๔ - ๕ ได้รับการแต่งตั้งใหม่
(นายปรีชา สุวรรณประไพ, นางมธุรส ชีวัง ลาออก)

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

(นายศักดิ์ชัย แดงฮ่อ)
รองอธิบดี รักษาการแทน
อธิบดีกรมการปกครอง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงมหาดไทย
นายทะเบียนมูลนิธิกรุงเทพมหานคร

บัญชีมูลนิธิหรือหนังสือให้อำนาจตั้ง เปลี่ยนแปลงมูลนิธิ

ที่ทำการงานเจ้าหน้าที่	ศาลาว่าการกรุงเทพมหานคร
เลขามายทะเบียน	เลขทะเบียนลำดับที่ กท 752
นามมูลนิธิ	" มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว "
ที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่	เลขที่ 1035/3 ถ.ศรีนครินทร์ แขวงสวนหลวง เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร
วัตถุประสงค์โดยย่อ	ช่วยเหลือฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่ขาดแคลน ด้วยโอกาส ทุนการศึกษา ทุนอาหารกลางวัน ทุนการ ศึกษาที่พัก มีผู้ดำเนินงานช่วยเหลือ ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรมแก่เด็กและ เยาวชน.ช่วยเหลือ ส่งเสริม และพัฒนาครอบครัวของเยาวชนทาง ฯลฯ
นาม ที่อยู่และอาชีพ ของผู้จัดการ	นายอัมพร วัฒนวงศ์ อาศัยพำนัก ที่อยู่ เลขที่ 562 หมู่ที่ 12 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร
วัน เดือน ปี	๒1 มิ.ย. 25๕5

(ลงนาม)

(นายวิชาญ ศรีสุทธาน)
พนักงานเจ้าหน้าที่

ผู้รับราชการประจำสำนักงาน
อธิบดีกรมการปกครอง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

(พตท)

นายทะเบียนมูลนิธิกรุงเทพมหานคร

มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) FOUNDATION FOR REHABILITATION & DEVELOPMENT OF CHILDREN AND FAMILY (FORDEC)

มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก)
เป็นองค์กรสาธารณกุศล ลำดับที่ 585 ที่ให้ความช่วยเหลือ
เด็กด้อยโอกาส ครอบครัวผู้ทุกข์ยาก และผู้ที่อยู่ในภาวะ
ยากลำบาก โดยไม่จำกัดเชื้อชาติและศาสนา ยึดหลักการ
ร่วมกันทำความดี ซื่อสัตย์ต่อผู้บริจาค ตั้งใจต่อผู้รับบริการ
บริหารงานอย่างมีคุณภาพ ภายใต้คำขวัญที่เราร่วมกันทำงานที่
"แต่ผู้ทุกข์ยาก ... จากใจรัก"

มูลนิธิ ฟอร์เด็ก ก่อตั้ง เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2541 ตรง
กับ **วันวาเลนไทน์** หรือ **วันแห่งความรัก** โดย **ดร.อัมพร
วัฒนวงศ์** ประธานกรรมการ/CEO ผู้ซึ่งผ่านประสบการณ์
ชีวิต อดีตเด็กกำพร้าพ่อแม่ ตั้งแต่อายุ 5 ขวบเศษ ต้อง
กลายเป็นเด็กเร่ร่อน ขอดทาน อาศัยหลบซ่อนอยู่ตามข้างถนน
ตลาดสด กินของที่เหลือทิ้ง ไม่ได้รับการศึกษาเล่าเรียนและ
ไม่มีแม้แต่ความหวัง ถึงชีวิตที่ตกต่ำแม้ในวันข้างหน้า... จน
เติบโตขึ้นกลายเป็นคนดีของสังคม เริ่มเรียนหนังสือ ก.ไก่ ข.
ไข่ เมื่ออายุ 17 ปี เป็นผู้อุทิศชีวิตส่วนใหญ่เพื่อช่วยเหลือ
ผู้อื่นทำให้เขา ได้รับรางวัลเกียรติยศมากมายและได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาพัฒนาสังคมจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา แม้ในชีวิตวัยเกษียณ...ยังได้รับ
สวัสดิการเงินบำนาญ เสมือนกับคนอเมริกันคนหนึ่งตลอด
ชีวิต และได้รับสมญานามว่า **"พ่อผู้ให้หนทางชีวิตใหม่แก่
เด็กยากจน"**

FORDEC is A charitable organization No.585 dedicated to help underprivileged children, poor families and disadvantaged person without regard to race, color or religion to uplift their living condition hold on to one's principles of doing goodness, integrity and sincere to donor and client, with a professional management by quality and service with love. **FORDEC** works under the principle **"One's love and concern for all distress"**.

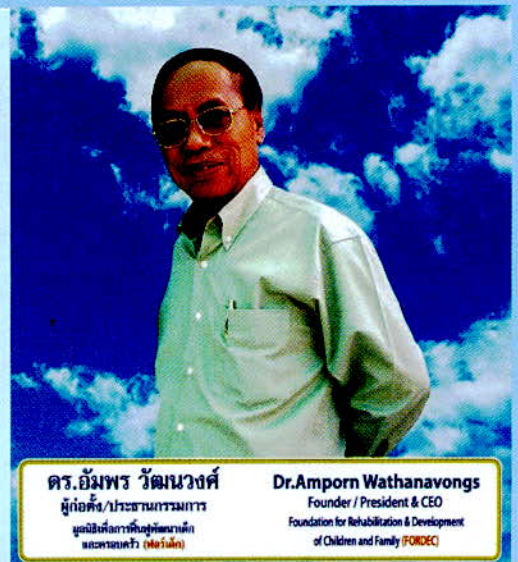
FORDEC was founded on Valentine's Day, February 14, 1998, as is well-known, St.Valentine is the "patron of love" to realize and extend love, symbolized by St.Valentine, by Dr.Amporn Wathanavongs - President/CEO. Dr.Amporn has experienced as an orphan without relative or friend, having only the street for a home and the open-market for a place to stay, eating left-overs for food, with no opportunity for education and no hope for the future...but grow up to be a credit to society. He was already 17 years old when he started to learn read and write the alphabet on his own. He decided to devote his life to other, so that they were motivated. He was recognized and decorated by the Royal palace and awarded an Honorary Doctorate by a University in the United States. He has been given the little of **"The father who gives new life to poor children"**.

ในนามมูลนิธิ ฟอร์เด็กและผู้ด้อยโอกาส กระผมมีความซาบซึ้งใจยิ่งในความร่วมมือและสนับสนุนจากท่าน ครอบครัว และ/หรือ องค์กรของท่านด้วยดีเสมอมา พลังแห่งคุณงามความดีและการแบ่งปันในอดีต ปัจจุบันและอนาคต ช่วยให้มีมูลนิธิฯ สามารถบริการเพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิตของเด็กและเพื่อนมนุษย์ที่ตกอยู่ในภาวะยากลำบากให้ดีขึ้นได้ กระผมขอขอบพระคุณทุกท่าน มา ณ โอกาสนี้อีกครั้ง ด้วยใจจริง

On behalf of **FORDEC**, also the needy person, I'm humbly grateful to all of you, your family and/or your organization for your generous support in the past, at present and in the future so that **FORDEC** can continue to provide opportunities to underprivileged children & families in distress for survival and potential development. Please accept our sincere thanks for your kindness and generosity.

ดร.อัมพร วัฒนวงศ์ / Dr. Amporn Wathanavongs

ดร.อัมพร วัฒนวงศ์
ผู้ก่อตั้ง/ประธานกรรมการ
มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็ก
และครอบครัว (ฟอร์เด็ก)

Dr.Amporn Wathanavongs
Founder / President & CEO
Foundation for Rehabilitation & Development
of Children and Family (FORDEC)

ของขวัญนี้....

พี่ให้น้อง

This Gift

I Humbly offer you

นมและอาหารกลางวัน
Milk and Lunch

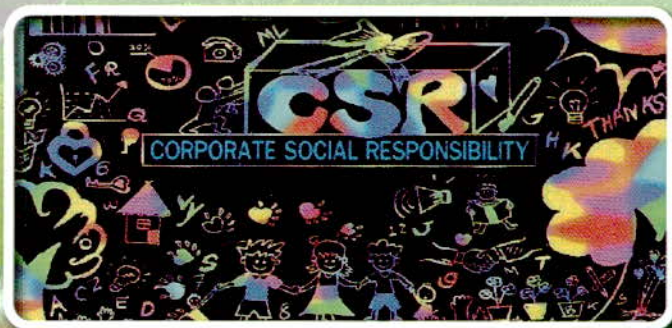

การศึกษาและอุปการะเด็ก
Education and sponsorship

บ่ดผู้ทุกข์ยาก
...จากใจรัก

One's Love and concern
for all in distress

บริจาคผ่านบัญชีออมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาชิดลม เลขที่ 232-0-29388-5

FORDEC Account: Bangkok Bank, Bangna Branch, Account No. 130-5-86325-8 SWIFT CODE: BKK BTH BK

มูลนิธิเพื่อการพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ค)

1035/7-10 ถนนศรีนครินทร์ 35 เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250

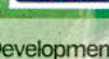
Foundation for Rehabilitation & Development of Children and Family (FORDEC)

1035/7-10 Srinakarin 35 Rd, Suan Luang Bangkok 10250

Tel : 02-721-2983 Fax : 02-721-2985 www.fordec-thai.org Email: info@fordec-thai.org

องค์กรสาธารณกุศล ลำดับที่ 585 ของประกาศกระทรวงการคลัง ใบเสร็จสามารถนำไปหักลดหย่อนภาษีเงินได้ประจำปี

FORDEC is a Public Charity No.585, Donation is Tax Deductible in Thailand

0993000194870

จากเส้นทางชีวิต เด็กขอทานเร่ร่อนที่มีดมน สู่ออกเตอร์ผู้ได้แสงสว่างแก่ เด็กกำพร้าและเด็กยากจน

เด็กชายคนหนึ่งต้องผจญโลกที่โหดร้ายอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ต้องใช้ชีวิตเร่ร่อน ชดเชพจนจร ไร้ที่พึ่ง ไม่ได้รับการอบรมดูแล ไม่ได้รับการศึกษา ต้องยังชีพอยู่ด้วยการขอทานหรือรับจ้างเล็กน้อยเพื่อแลกเศษอาหาร...ที่อยู่อาศัยหลับนอนของเขาหนีไม่พ้น แผลงลอยในตลาด ตามถังกระดาดตามชอกถังขยะข้างตึก...ทั้งนี้เพราะเขา "กำพร้า" ไร้ญาติขาดมิตรมาตั้งแต่ปฐมวัย

"ผมเป็นคนบุรีรัมย์ครับ เกิดเมื่อปี 2480"

เขาเล่าถึงพื้นเพของตัวเองแล้วเล่าต่อว่า

"ผมจำความได้ว่า ครอบครัวใช้ชีวิตอยู่ในกระท่อมเล็กๆ ผมเป็นลูกคนเดียว พ่อผมอายุ 4 ขวบ พ่อก็เสีย พ่ออายุ 5 ขวบ คุณแม่ก็เสียอีก เชื้อโหมครับว่า ผมจำไม่ได้เลยว่าหน้าตาพ่อแม่เป็นอย่างไร เสียชีวิตเพราะอะไร เสียไปตอนอายุเท่าไร เพราะตอนนั้นผมยังเด็กมาก ไม่รู้ประสีประสาอะไร คิดว่าคงเกิดจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือไม่ก็ความยากจน

พ่อพ่อแม่เสีย ผมไม่มีใครเลย ในชีวิตนี้ ในโลกนี้มีผมอยู่คนเดียวแหละ เพราะพ่อ-แม่ย้ายมาจากที่อื่น เข้าใจว่าคงมีปัญหาแล้วย้ายจากกรุงเทพฯ มาอยู่ที่นี่

พ่อไม่มีพ่อแม่ ผมก็ไม่มีพี่น้อง ไม่มีญาติ ผมจึงคิดตามประสาเด็กว่าถ้าไม่อยากคิดถึงพ่อแม่ต้องไม่อยู่ที่นี่ ผมจึงแอบเกาะรถสินค้าว่าจะไปให้ไกลที่สุด พอตีรถมาจอดที่จังหวัดสุรินทร์ ผมจึงมาอยู่ที่สุรินทร์

ผมไปอยู่ในตลาดสด อาศัยอยู่ได้แผลงลอย ถ้าคุณเคยไปต่างจังหวัดจะเห็นว่าแผลงลอยในตลาดบ้านนอกจะทำง่ายๆ โดยใช้แคร่ไม้ไผ่ทำ ผมนอนอยู่ได้แผลงลอยนั้นละ บางวันถ้าแม่กำไลก็ไปนอนตามซอกถังขยะติดตามถังกระดาด ตามชอกถังขยะข้างตึก เวลาฝนตกแดดออก ร้อนหนาวก็ไม่รู้จะหลบไปที่ไหน

พอตกถ้าผมจะกลัวมาก หวาดผวาทั้งความเจ็บและความมืด ต้องรีบไปหาที่ซุกหัวนอน ฝนตก ฟ้าร้อง ฟาผ่าก็กลัวร้องไห้ตัวสั่นอยู่คนเดียว ผ้าห่มนอนสักผืนก็ไม่มี เสื้อผ้าก็เก่าแสนเก่าและมีอยู่ชุดเดียว

ความอบอุ่นที่ได้รับและมีอย่างเดียวลือหมากับแมวจรจัด แถวๆ นั่นที่ผมไปเอามาจนเป็นเพื่อนด้วยเสมอ

การดำรงชีวิตของผม บางทีก็ขอทานเขากินบ้าง แต่ขอทานในที่นี้ไม่ได้หมายถึงนั่งขอเงินเป็นอาชีพ แต่จะขออาหารเมื่อไม่มีอะไรกินเท่านั้น บางทีเขาใช้ให้หยิบยื่น

หยิบนี้ รับจ้างเล็กๆ น้อยๆ เพื่อแลกอาหารประทังชีวิต

หลายครั้งต้องแอบกินเศษอาหารที่คนอื่นเขากินเหลือไว้ในซาม ก็จนเราพอมันหิวแล้ว อะไรที่อยู่ขวางหน้าก็ต้องกินหมดละครับ บางทีไปก๊วยถังขยะกินเศษอาหารเน่าๆ ก็มี อะไรที่พอจะกรอกปากได้ผมหยิบกินได้หมด

**เกือบตายด้วย
ไข้มาเลเรีย**

ตอนอายุ 9 ขวบ ผมเป็นไข้มาเลเรียเป็นเวลานานถึง 6 เดือนกว่า ตอนนั้นชีวิตผมไม่มีอะไรเลย มีคนแนะนำให้รักษาโดยกินโบสะเดา ผมก็เอามาเคี้ยวกิน ทั้งๆ ที่ขมแสนขม แต่ต้องทนกิน เพราะไม่มีเงินและไม่มีปัญญาไปหาหมอ กินสะเดาอย่าง

37

**เริ่มชีวิตแร้นแค้นเป็นทั้ง
เด็กเร่ร่อนและขอทาน**

เดี๋ยวอยู่อย่างนั้นครึ่งปีจึงหาย

ช่วงที่เป็นมาเลเรียผมทรมาณมาก มีอาการจับไข้ หนาวสั่น เวลาไข้ลดเรื้อรัง ปฏิกริยากับเลือด มันจะหนาวมาก หนาวขนาดเผาตัวเองก็ยังไม่หายหนาว

เชื้อโหมกรับ ผมนอนขดหมกขี้เถา ชมด้วยพิษไข้เหมือนหมาข้างถนนตัวหนึ่งเลย

เวลาไข้ขึ้น จะมีอาการหิวน้ำมาก ต้องกระเสือกกระสนไปหาน้ำ น้ำอะไรอยู่ตรงหน้า น้ำสกปรกผมกินหมด เลขขนาดกลืนไป ขอทานน้ำกินก็เลย

ชีวิตช่วงนี้แย่ที่สุด ตรงที่เราไม่มีใครคอยดูแล นึกถึงความลำบากตอนนั้น ยังเศร้าไม่หาย แต่ในที่สุดผมก็รอดมาได้ จำได้ว่าวันที่พิษไข้ ไปเจอแม่ค้าใจดีให้ขนมจิ้นมากิน 2 จาน ผมกินจนท้องอืด แล้วหลังจากนั้นอาการก็ดีขึ้น และไม่เคยเจ็บป่วยเป็นมาเลเรียอีกเลย

คิดฆ่าตัวตาย 2 ครั้ง

ตอนผมอายุ 15 ได้เจอเหตุการณ์ที่แย่มากๆ อีกเหตุการณ์หนึ่ง ตอนนั้นถึง ความเจริญเติบโตของร่างกาย เกิดมีความรัก อยากให้คนอื่นมารัก แต่ในความจริงเราไม่มีใคร สภาพของตนเองแม้แต่เสื้อผ้าก็ไม่มีจะใส่ ใครจะมารัก ผมเลยตัดสินใจฆ่าตัวตาย เพราะเชื่อว่าคงไม่มีใครมารักผมแล้ว ผมไม่อยากว่าแห้ว ไร้ความหวังอีกต่อไป

ครั้งแรกผมใช้วิธีผูกคอตาย แต่พออยู่ ผมผูกเชือกไม่เป็น ปมเลยไม่แน่น พออยู่มีคนมาเห็นและช่วยไว้ทัน แต่ผมยังโดนเจ้าของบ้านที่ไปอาศัยขยาคาเขาผูกคอตายอีกว่า

“ไอ้จัญไร ผูกที่อื่นไม่ผูก มาผูกบ้านกู ตายไปกูก็ช่วยสิ”

ผมท้อแท้ใจมาก จะตายก็ตายไม่ได้ จะอยู่ก็ไม่ได้อยู่อย่างคน เลยปล่อยชีวิตไปเรื่อยๆ ตามยถากรรม

ส่วนการฆ่าตัวตายครั้งที่ 2 เกิดขึ้น

หลังจากลี้ภัยมาประมาณปีครึ่ง-2 ปี ตอนนั้นผมอายุประมาณ 17 และกำลังเป็นไข้อยู่ด้วยพิษไข้ทำให้ผมมาก ผมจึงอยากหาอะไรกิน เพราะไม่ให้กินอะไรเลยมาตั้งแต่เมื่อวาน

ก็ไปเดินเล่นเป็นเวลา 10 โมงเช้าท้องร้องมาก ผมจึงไปยืนคอยหนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งกำลังกินกล้วยเดี่ยว ระหว่างกินเขาก็ดูจิ้มมือถือเขากัน ความคิดเก่าๆ จึงเข้ามาในหัวผมอีกว่า ถ้าเรามีคนที่รักเราคงจะดีนะ ในตลอดชีวิตของผม ผมไม่เคยได้สัมผัส จ้มมือจิ้มเขาดูเลย แม้กระทั่งเพศเดียวกันก็ไม่เคย ถ้าได้จับคงจะอบอุ่นใจมาก ผมโทษหาเหลือเกิน ระหว่างที่คิดผมก็หิวและยืนรอให้เขากินเสร็จ

ผมเห็นในยามกล้วยเดี่ยว มีเส้นเลือดอยู่ครึ่งขาม ส่วนเนื้อเขากินหมด ผมจึงคิดว่าอันนี้แหละจะเป็นเครื่องบรรเทาความหิวของผม พอเขาให้แม่ค้าเก็บเงิน ด้วยอารมณ์หิวผมจึงรีบจะไปคว่ำขามเสกอาหารมากิน พอเขามองผมซึ่งสกปรกมอมแมมเดินเข้าไป ยังไม่ทันจะถึงโต๊ะ

เขาคว่าขามทิ้งเลย

ครั้งนี้ผมเจ็บปวดหัวใจมากคิดว่าคนเราขนาดเสกอาหารที่เหลือ เขายังรังเกียจไม่ให้เรากิน เขารังเกียจเราถึงขนาดนี้เชียวหรือ

ผมยืนอึ้งทำอะไรไม่ถูก แล้วน้ำตามันก็ไหลคิดว่าชีวิตของเราช่างบัดซบเหลือเกิน วันนั้นผมได้แต่กินน้ำเปล่าๆ ประทั่งท้องทั้งกับ แล้วบ้วนเอ๋ยไปเห็นดีดีที่ ซึ่งเป็นยาฆ่าพยาธิที่เขาขายใช้ล่อม ผมจึงนำไปละลายน้ำดื่มแล้วจะฆ่าตัวตายในตอนกลางคืน

ก็พออยู่ก่อนนั้นเป็นคนที่ผมว่าแห้วที่สุดไปชีวิต มีเสียงโห่หวานของความเจ็บเขารบคานทำให้ผมทรมาณใจมาก ในที่สุดผมจึงคิดที่จะจบชีวิตลง คิดว่าอยู่ต่อไปก็ไม่มีอะไรดีแท้ ตายไปก็ถึงไม่มีใครหลั่งน้ำตาให้เรา เมื่อพบศพเราคงคิดว่าเหมือนซากสุนัขตัวหนึ่งนั่นแหละ...

เมื่อดูंगाการหนีโลกแห่งความเป็นจริงเมื่อตัวเรา จึงตั้งยาฆ่าแมลงเข้าไป คิดว่าการฆ่าตัวตายเป็นวิธีที่ดีที่สุดแล้ว หลังจากนั้นผมก็ไม่มีอะไรจะทำอีกเลย

ปีต่อมาอีกทีหนึ่ง พบตัวเองอยู่บนเตียงโหล่นมัย เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ผมได้นอน

บนเตียง มีหมอน มีผ้าห่มพร้อม และได้รู้ว่าตัวเองสลบไป 6 วัน มีคนช่วยนำตัวมาส่งไว้ที่นี้

คนข้างเตียงถามผมว่าทำไมยังหนุ่มยังแน่น ถึงคิดฆ่าตัวตาย ผมบอกผมท้อแท้ผมอายุ 17 แต่ยังอ่านหนังสือไม่ออกเลย พ่อแม่ก็ไม่มี เขาแนะนำผมว่าให้ไปเข้าวัดไปบวชเรียนหนังสือ

ตอนแรกผมยังอยากตายอยู่ จึงคิดจะไปนอนให้รถไฟทับ แต่เขาบอกว่าถ้าผมไม่ตาย ถึงผมไม่มีสมบัติอะไร ไม่มีญาติพี่น้อง แต่ผมก็ยังมีความรู้ติดตัวนะ ไปเรียนหนังสือที่วัดเถิด แล้วเขาก็ให้กำลังใจผมให้สู้ชีวิต เลิกคิดฆ่าตัวตาย ผมจึงได้คิดขึ้นมา แล้วเขาก็ให้เงินผมติดตัวมา 10 บาท

เข้าวัดบวชเณร จนจบนักธรรมเอก

ผมจึงตัดสินใจทิ้งชีวิตเด็กเร่ร่อนที่อยู่ในตลาดตั้งแต่อายุ 5 ขวบถึง 17 ปี กลับไปอยู่บุรีรัมย์ แต่ตอนแรกผมยังบวชเณรไม่ได้ เพราะท้องบวชสวดเพื่อบวชไม่ได้ เนื่องจากผมอ่านหนังสือไม่ออก เชื้อโหมผมมาหัด

จับมือกรรขาคครั้งแรกเกือบสลบ สั่นไปทั้งตัว เพราะ...

เขียน ก.ไก่ ข.ไก่ ตอนอายุจะ 18 ปีแล้ว
แล้วในที่สุดผมก็ได้บวชเณรสมใจ

ชีวิตใหม่ในวัดมีความอบอุ่น ไม่ต้อง
นอนทนความหนาวเย็น ความอ้างว้าง ไม่
ต้องกังวลว่าพรุ่งนี้เราจะกินอะไร เพราะมี
ชาวบ้านบิณฑบาต ผมจึงไร้ความกังวลและ
มุ่งมั่นจะเรียนหาความรู้อย่างเดียว

เมื่ออยู่วัดที่ผมอยู่ไม่มีการเรียนถึงนัก-
กรรม ผมจึงอยากมาเรียนที่กรุงเทพฯ ตอน
นั้นผมคิดว่ากรุงเทพฯ คือประเทศไทยนะ
(หัวเราะ) แต่ผมไม่มีเงินค่ารถมาได้แค่อยุธยา
จึงไปเรียนนักธรรมตรีจนจบที่วัดหน้าพระเมรุ
เทียบเท่า ป.4 จากนั้นผมเดินไปอ่างทอง 30
กว่ากิโล เพื่อไปเรียนนักธรรมโท และสอบ
เทียบได้วุฒิ ม.3

หลังจากนั้นนั่งเรือมาที่ท่าเดียน แต่หา
วัดอยู่ไม่ได้เพราะมีพระอยู่เต็มไปหมด จึง
กลับอ่างทองแล้วกลับมาใหม่ นั่งรถเมล์สาย
12 มาสุดสาย แล้วเดินอีก 27 กิโลเมตร จนมา
เจอวัดห้วยขวาง แล้วเรียนจนจบนักธรรมเอก
จบเปรียญ 3 และ ม.6 แล้วสอบเทียบจนจบ
ม.8 สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมภูมิใจมาก แม้ว่าคุณ
จะไม่นับเหมือนเด็กที่ได้รับการศึกษาจาก
โรงเรียนปกติก็ตาม

ผมเชื่ออย่างหนึ่งว่าธรรมชาติย่อมมี
ความยุติธรรมกับชีวิตมนุษย์อยู่เสมอ พระ-
ประธานให้ผมมาเป็นเด็กมีสภาพเช่นนี้คือ
ผมต้องเป็นเด็กกำพร้า ต้องขัดเซร่ร้อน
ขอดาน แต่ผมมีความจำที่ดีเลิศ

สมัยที่เรียน ผมดูหนังสือแล้วผม
สามารถจำได้หมด ตั้งแต่ปกหน้าจนถึงปก
หลัง ผมจำได้หมดว่าใครพูดอย่างไร ทำอะไร
ที่ไหน อยู่บรรทัดที่เท่าไรด้วย ดังนั้นเวลา
ทำข้อสอบจะตอบได้อย่างแม่นยำ

อย่างน้อง(ผู้สัมภาษณ์) คุณโทรศัพท์
กับผมครั้งนี่ครั้งเดียว อีก 15-20 ปี ถ้าน้อง
โทรศัพท์มาพูดอัลโหลคำเดียวเท่านั้น ผม
จะบอกและจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงน้อง ทั้งที่
คุยกันครั้งเดียวเท่านั้นนะครับ

แต่ส่วนของความจำที่ไม่ดีคือผมลืม
เหตุการณ์เลวร้ายที่มันเกิดขึ้นในชีวิตไม่ได้
มันลอยหลุดหลอนใจผมจนเป็นปมด้อย
จนถึงทุกวันนี้

เจอคนรักคนแรก ในชีวิต

ผมมาอยู่วัดห้วยขวาง 2 ปีครึ่ง ได้เจอ
กับแฟน(มณี) ผมยังบวชพระอยู่ อายุ 23
ส่วนบ้านเขาอยู่ข้างวัด พ่อเขาทำงานปลูก
หญ้า เก็บลูกกอล์ฟ ส่วนแฟนทำงานก่อสร้าง
ตอนนั้นยังไม่ได้อะไรมากเพราะผมยังเป็น
พระอยู่

ตอนหลังผมต้องสึก เพราะไปเรียน
ภาษาอังกฤษที่ศูนย์แน็บติสท์ ซึ่งเป็นของ
ศาสนาคริสต์ ผมเป็นพระจึงดูไม่เหมาะสม
เจ้าอาวาสเรียกไปดักเตือน ในที่สุดผมเห็น
ว่าไม่ถูกไม่ควร จึงสึกนะครับ แต่ก็ยังอาศัย
อยู่ที่วัดอยู่

ผมสึกเมื่ออายุ 23 ตอนสึกออกมามี
เงินเพียง 10 บาท นิมนต์พระมาสัก 6 องค์
ก็ถวายน้ำอ้อยผสมขวดละหนึ่งบาท หอมไป 6
บาท เหลือเงินสำหรับเริ่มต้นชีวิต 4 บาท
เท่านั้น ผมก็เก็บเอาไว้โดยเริ่มหางานทำก่อน
เป็นเด็กเก็บลูกกอล์ฟที่สนามม้าสระปทุม
ช่วยพ่อของแฟนได้วันละ 13 บาท ปลูกหญ้า
รับจ้างปลูกสวนหย่อมในบ้าน ทำความ
สะอาดบ้าน เป็นช่างปูนช่างเครื่อง รับจ้าง
ลอกคลองและปลูกหญ้าบนเกาะกลางถนน

ช่วงนี้ผมเริ่มชอบพอกับแฟน ซึ่งต่อ
มาคือภรรยาแล้ว ความรักทำให้ผมมีความ

สุขมาก เรามีคนที่เรารักและรักเรา มีคนคอย
เดินเคียงข้าง ให้กำลังใจ โดยเฉพาะการได้
สัมผัสกัน เพราะในชีวิตของผมผมไม่เคย
สัมผัสกับใคร ยิ่งมาบวชพระยิ่งไม่เคยใหญ่
ผมโหยหามาก

เชื้อใหม่! ผมจับมือแฟนครั้งแรก
ผมเกือบสลับ คล้ายจะเป็นลม มันสั่นไป
หมด เหงื่อแตกพลั๊ก แทบจะเป็นบ้าตาย
เพราะอย่างที้นอกในชีวิตผมไม่เคยมีใคร
ให้สิ่งเหล่านี้มาก่อน

แฟนก็ตกใจว่าผมเป็นอะไร เพราะผม
แน่นหน้าอก หายใจไม่ออก ผมจึงอธิบายให้
เธอฟังจนเธอเข้าใจ

ช่วงนั้นผมยังอยู่ที่วัดทั้งที่สึกแล้ว จน
เริ่มมีข้อครหาว่าสึกแล้วทำไมยังอยู่วัดอีกผม
จึงไปอยู่กระท่อมกับครอบครัวของแฟน จน
โดนพ่อตาเอาอีโต้ไล่ฟันกลางหัวผม
ไม่มีหัวนอนปลายเท้า ยังจะมาเกาะลูกสาว
เขาอีก ลูกสาวจะพึ่งพาอะไรผมได้ ผมกับ
แฟนจึงหนีออกจากบ้านตอน 5 ทุ่ม แต่ไม่รู้
จะไปไหน เลยนั่งที่ป้ายรถเมล์จนถึงเช้า
แล้วไปหาพึ่งเจ้าหลังนิตเดียวแค่ 2 เมตร x
2 เมตรอยู่

ชีวิตพลิกผันได้ไป เมืองนอก

ครอบครัวพร้อมลูก 4 คน ลูกชาย ลูกสะใภ้ และหลาน

หลังจากที่มาทำงานรับจ้างประมาณปีกว่า ผมได้รู้จักกับบาทหลวงคาทอลิกโบสถ์เซเวียร์ อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ท่านเห็นผมเป็นคนใฝ่รู้อย่างหนึ่งอ่านหนังสือตั้งแต่ตอนเป็นพระ จึงว่าจ้างผมเป็นบรรณารักษ์ได้เงินเดือน 400 ผมตั้งใจแทบกระโดดขึ้นหลังคา ทำทุกอย่าง ตั้งแต่ไปตามเด็ก ๆ จากครอบครัวยากจนมาเรียนหนังสือ จัดห้องสมุด ฝึบ้านดูแลทำความสะอาดบ้าน ล้างส้วม ตัดหญ้า ช่วยเด็กเล็กอาบน้ำ ล้างอุจจาระปัสสาวะ

ผมทำทุก ๆ เรื่อง แม้กระทั่งถูกจับใส่กะโปละหว่างนั้นก็ได้มีโอกาสเข้าหาความรู้ตามห้องสมุดและแอบเรียนพูดภาษาอังกฤษข้างเสาจากอาจารย์ที่มาสอนเด็ก ๆ แบบครูพักลักจำแล้วตัวเองก็กับร่ายก็มาอาศัยนอนที่นี้ ในช่วงกลางคืน ตอนปิดห้องสมุดแล้วทุนค่าเช่าไปอีกกรรขาก็ดีช่วยหารายได้โดยการพับถุงขาย

ผมใช้ชีวิตอยู่อย่างนี้ 3 ปีกว่าเกือบ 4 ปี หลังจากนั้นเขาได้ส่งไปอบรมที่ประเทศฟิลิปปินส์อยู่ 13 เดือน ด้วยทุนของประเทศเยอรมนี ที่มหาวิทยาลัยเซเวียร์ เมืองคาคายันเดโอโร ผมไปเรียนในเรื่องของการพัฒนาผู้นำการพัฒนาชุมชน แล้วก็งานพัฒนาชนบทในภาคพื้นเอเชีย และได้ประกาศนียบัตรสาขาสังคมสงเคราะห์และพัฒนาผู้นำในชนบทจากมหาวิทยาลัยเซเวียร์แห่งนั้น แต่มันมีข้อเสียคือผมต้องลาออกจากงานที่ทำอยู่

ช่วงนั้นผมมีลูก 2 คนแล้ว และได้ไปปลูกกระต๊อบด้วยไม้อัด สังกะสี ตามมีตามเกิดให้กรรขากับลูกอยู่ที่ซอยถาวนา แล้วผมก็ไปฟิลิปปินส์ ได้ทุนค่าเล่าเรียนเดือนละ 450 เปโซ (600 บาท) ผมไปขอเบิกเขาล่วงหน้าทั้งปีแล้วส่งเงินทั้งหมดไปให้กรรขา

ตัวผมอยู่ฟิลิปปินส์ ไม่มีเงินใช้เลยแต่โชคคือว่าเขามีอาหารให้กิน 3 มื้อ ผมต่อสู้กับความคิดถึงลูกและกรรขาทุกวันตลอด 13 เดือน ผมร้องไห้ทุกวัน (ขณะที่เล่าเขาก็ร้องไห้ไปด้วยจนคนฟังอดน้ำตาคลอไม่ได้) ผมต้องอดทนอย่างหนัก เพราะไม่มีเงินใช้ จึงรับจ้างซักผ้าให้เพื่อนจากฮ่องกง-สิงคโปร์ ฯลฯ (เล่าถึงช่วงนี้เขาสะอื้นซ้ ๆ) จนเก็บเงินได้ 3,000 บาท ไม่

จากเด็กที่ไม่มีอะไรกินประทังความหิว บัดนี้ได้ตั้งมูลนิธิฟอร์เด็กช่วยเหลือเด็กไม่ให้ทรمانด้วยความหิวแล้ว

เคยจ่ายเงินซื้ออะไรเลยนอกจากสนุกกับยาสีฟัน และค่าแสดมปีทีส่งมาถึงกรรขาคอนอื่นเขาไปเมืองนอกมีแต่ความสนุกสนานแต่ผมกลับทุกข์อย่างแสนสาหัส (ช่วงนี้เขาหยุดเล่าไปพักใหญ่ เพราะร้องไห้สะเทือนใจอย่างหนัก)

สร้างสิ่งใหม่ให้ชีวิต

จากการไปอบรมที่ฟิลิปปินส์ ทำให้ผมมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงขึ้น พูดภาษาอังกฤษได้ดี จึงกลับมาทำงานที่เดิมแต่ไม่ต้องการรับจ้างฝึบ้าน ล้างส้วม ตัดหญ้าอีกต่อไปแล้ว

งานแรกหลังจากกลับเมืองไทยคือช่วยฝึกงานให้นักศึกษาฝึกงานด้านสังคมสงเคราะห์ ขณะเดียวกันก็รับทำบัญชีให้บริษัทขายยา เนื่องจากมีลูกเพิ่มเป็น 4 คนแล้ว จึงต้องหารายได้เพิ่ม ก่อนที่จะมารับตำแหน่งผู้จัดการร้านค้าหน่วยบริการสวัสดิการกองทัพอากาศสหรัฐ (พีเอ็กซ์) ประจำสนามบินอู่ตะเภา สัตหีบ ทุกวันผมจะไปทำงานเช้า ตี 3 กลับถึงกรุงเทพฯ 4 ทุ่มเพื่อเอาเงินค่าเช่าบ้านที่จะได้ ถ้าอยู่ที่ไหน มาเช่าบ้านให้ลูกและกรรขาอยู่ที่กรุงเทพฯ แทน

จากนั้นจึงโยกย้ายมาเป็นผู้ชำนาญการ

ฝ่ายแรงงานสัมพันธ์สำนักงานใหญ่กรุงเทพฯ ประจำหน่วยบริการสวัสดิการทหารสหรัฐสถานทูตอเมริกันกรุงเทพฯ จนกระทั่งสงครามเวียดนามสงบ ผมได้เหรียญรางวัลดีเด่นของแปซิฟิกคอนที่ทำงานที่นี้ด้วยครับ

ผมเป็นคนแรกที่เป็นผู้ก่อตั้ง 'องค์กรเครดิตยูเนียนแห่งประเทศไทย' (สหกรณ์ออมทรัพย์) ในประเทศไทย ที่ศูนย์กลางทับทิม ห้วยขวาง ซึ่งต่อมารัฐบาลได้ยอมรับเป็นสถาบันสหกรณ์ที่ถูกต้องตามกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติสหกรณ์ โดยตั้งชื่อว่าสหกรณ์เครดิตยูเนียน และได้มีส่วนก่อตั้งชุมนุมสหกรณ์ยูเนียนแห่งประเทศไทย และสหพันธ์สหกรณ์เครดิตยูเนียนแห่งประเทศไทยด้วยนะครับ

ปี พ.ศ.2517 ผมสอบเข้าทำงานที่มูลนิธิสงเคราะห์เด็กยากจน ซี.ซี.เอฟ. ในประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ซึ่งเป็นสาขาขององค์กร ซี.ซี.เอฟ. สาทล มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมืองริชมอนด์ รัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา ซึ่งตอนนั้นเพิ่งมาตั้งที่ประเทศไทยใหม่ๆ

หน้าที่ของผมคือ ควบคุมดูแลการบริหารด้านการให้ความช่วยเหลือเด็กและครอบครัวทุกจังหวัดของภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กว่า 50,000 คน ซึ่งได้รับการช่วยเหลือและสนับสนุนจากทั้งในและต่างประเทศ

ผมเริ่มจากการเป็นผู้จัดการฝ่ายโครง-

การฯ ทำงานมาประมาณ 10 ปี หลังจากนั้นได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรักษาการผู้อำนวยการและดำรงตำแหน่งมาตลอดเกือบ 4 ปี

ต่อมาผมเป็นคนไทยคนแรกที่นั่งอยู่ในตำแหน่งผู้อำนวยการนี้ ทั้งๆ ที่ไม่มีปริญญา แต่คนอื่นจบปริญญาโท ปริญญาเอก ผมขาดจุดนี้ คนที่จะเป็นผู้อำนวยการได้อย่างน้อยที่สุดต้องมีดีกรีทางโซเซียลเวิร์คทางการพัฒนาชุมชนหรือสังคมสงเคราะห์

ผมจึงไปเรียนมินิเอ็มบีเอที่จุฬาฯ และได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาพัฒนาสังคม จากมหาวิทยาลัยหลุยส์เซียนาอเมริกา แต่ผมคิดว่าอาจเป็นเพราะผมมีปริญญาของชีวิต ผมเคยทำงานกับคนยากจนมาก่อนเป็นประสบการณ์ที่ทำให้เขารับผมด้วยคุณสมบัตินี้ ผมทำงานที่นี้มานานถึง 23 ปี และเกษียณอายุงานเมื่อปี 2540

ให้แสงสว่างแก่เด็กผู้ด้อยโอกาส

ผมเป็นผู้อำนวยการ ซี.ซี.เอฟ.คนสุดท้ายที่ได้รับเงินโดยตรงจากอเมริกา รุ่นต่อมาจะได้เงินจากไทยทั้งหมด ตามกฎหมายอเมริกัน คนทำงานจะเกษียณอายุ 65 แต่ผมจะเกษียณอายุ 60 ตามกฎหมายไทย ผมจึงต้องร้องขอเงินที่เหลืออีก 5 ปี ตอนนั้นผมได้เงินเดือน 900 กว่าเหรียญ ถ้าทำงานต่อไปอีก 5 ปี ผมได้ 1,500 เหรียญ ผลต่าง 600 เหรียญ ผมขอเป็นเงินก้อน เขาจึงให้ผมมา 4 หมื่นกว่าเหรียญ ประกอบกับช่วงนั้นค่าเงินบาทลด ไอเอ็มเอฟเข้า ค่าเงินจาก 25 บาท กลายเป็น 57 บาท ผมจึงได้เงินเพิ่มขึ้น

อย่างมหาศาลเป็นจำนวนเงินเกือบ 3 ล้านบาท และยังได้รับเงินบำนาญอีกเดือนละ 900 เหรียญ จนกว่าจะอายุ 99 ปี ตามกฎหมายอเมริกัน

หลังจากมีเงินจากการเกษียณอายุงานแล้ว ผมได้จัดตั้ง มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์-เด็ก) ด้วยสาเหตุจุดมุ่งใจที่ประเทศไทยเผชิญกับวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรงและต่อเนื่องตลอดปี 2540 และสภาพการณ์เช่นนี้ยังคงทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นอีกโรงงานอุตสาหกรรมและธุรกิจหลายร้อยแห่งต้องปิดกิจการ หรือลดจำนวนคนงานทำให้เกิดปัญหาการว่างงานปัญหาสังคมและครอบครัว และปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย

หลายร้อยครอบครัวที่ต้องอพยพกลับภูมิลำเนาเดิม โดยมีได้ประกอบอาชีพใดๆ เป็นหลักแหล่ง ทำให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงถึงเด็ก

จากเด็กกำพร้า...จนเป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) และรับผิดชอบต่อสังคมในตำแหน่ง “ผู้อำนวยการ” ในวันนี้ ผมทำด้วยจิตวิญญาณอย่างแท้จริงจากหัวใจและเข้าใจความรู้สึกเล็กๆ ของเด็กๆ ที่ตกอยู่ในสภาพชีวิตเช่นผมที่เคยผ่านช่วงเวลาที่ถูกข่มขืนขูดรีดมาแล้ว

ผมไม่ต้องการเห็นเด็กแม่แต่คนเดียวที่ต้องทนทุกข์ทรมานเช่นผมเมื่อวัยเด็กซึ่งขาดทั้งความรัก โอกาสทางการศึกษา โอกาสหาความก้าวหน้าในชีวิต การมีชีวิตแบบนั้นถ้าไม่ประสบกับตัวเองแล้วคงไม่รู้ซึ่งถึงรสชาติความเจ็บปวดนี้

ผมจึงขอแนะนำมูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) FOUNDATION FOR REHABILITATION & DEVELOPMENT OF CHILDREN AND FAMILY (FORDEC) ซึ่งเป็นองค์กรการกุศลที่ดำเนินกิจกรรมเพื่อสาธารณประโยชน์ ด้วยการให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและครอบครัวยากจน ตลอดจนผู้ซึ่งอยู่ในภาวะยากลำบาก

ทั้งนี้โดยมุ่งมั่นในการแก้ปัญหาของสังคมในประเทศของเรา ซึ่งมีคนจำนวน

มากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กๆ ที่ประสบกับความหิวโหย อดมื้อกินมือ โรคภัยไข้เจ็บขาดสารอาหาร ขาดโอกาสทางการศึกษา ฯลฯ ซึ่งรัฐไม่สามารถให้การบริการได้อย่างทั่วถึง โดยมูลนิธิฯ จะช่วยเหลือตามความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตและพัฒนาผ่านโครงการฯ ภายใต้การดำเนินกิจกรรมว่า

“แต่ผู้ทุกข์ยาก...จากใจรัก”

ท่านใดที่สนใจจะร่วมช่วยเหลืออุปการะเด็กกับทางมูลนิธิฯ สามารถขอรายละเอียดได้ที่

มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก)

1035/3 ถนนศรีนครินทร์ เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250 ตู้ ปณ.33 อ่อนนุช กรุงเทพฯ 10250 โทรศัพท์ (02) 721-2983-4 โทรสาร (02) 721-2985

ข้อคิดจากอดีตเด็กไร้อนาคต

ด้วยฤทธิ์เดชแห่งความยากจน ความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่ยากจะหาผู้ใดเปรียบเหมือน นี่แหละครับที่เป็นตัวช่วยผลักดันให้เราเริ่มความทะเยอทะยาน ผมจึงขอให้กำลังใจแก่คนที่ลำบากอยู่ว่า

สู้เถิดครับ

ไม่มีที่ไหนที่จะมืดตลอดไป มันต้องมีความสว่างเข้ามาบ้างไม่วันใดก็วันหนึ่งขอเพียงเรามีความพยายามเท่านั้นก็เพียงพอแล้วครับ ที่สำคัญ อย่าพึ่งหมดหวัง ถ้ายังอยากมีชีวิตที่ดีนี้ครับ

ถ้าท้อแท้ขอให้ดูชีวิตของผมเป็นตัวอย่าง แล้วท่านจะรู้สึกว่าคุณยังลำบากน้อยกว่าผมอีกตั้งเยอะ”

ดร.อัมพร วัฒนวงศ์

กล่าวปิดท้าย ก่อนจะขอตัวไปทำงานที่มูลนิธิฟอร์เด็กเพื่อสานเจตนารมณ์ในการเผยแพร่ความรักความเมตตาต่อผู้ทุกข์ยากให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ดังที่ได้ทำมาตลอดกว่า 30 ปีที่ผ่านมาและมุ่งมั่นที่จะทำต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ

ชงโคใบบาง

D.3350

บรรณาธิการ ภาค 3350 โรตารีสภาค

อน. ทรง แสงสว่างวัฒนะ
สร. กรุงเทพมหานคร

สวัสดีปีใหม่ค่ะ มิตรโรตารีเรียนทุกท่าน

นิตยสารโรตารีฉบับนี้ เรานำเสนอเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตอาสา ทำให้ดิฉันนึกขึ้นได้ถึงบุคคล 2 ท่านนี้ ที่แม้จะไม่ได้เป็นโรตารีเรียนแต่ก็เคยได้ร่วมกิจกรรมกันมา จึงอยากจะนำเสนอว่างานจิตอาสาที่ท่านสามารถทำได้ทั้งในรูปแบบของบุคคลและองค์กร

ดิฉันรู้จักคุณจุลี (สุมาลี จรัสวิชาการ) มานานมากจนแทบจำไม่ได้แล้วว่าเริ่มต้นอย่างไร ตอนนั้นเธอยังไม่ได้เป็นผู้อำนวยการของมูลนิธิฟอร์เด็ก ได้เห็นถึงความตั้งใจจริงในการทำงานของเธอ มีความกระตือรือร้น มีความคิดสร้างสรรค์ และรวดเร็วฉับไวเสมอเวลาที่ทำงานด้วยกัน เราจึงร่วมกิจกรรมกันมาตลอดระหว่างมูลนิธิกับสโมสรโรตารีกรุงเทพมหานครที่ดิฉันสังกัดอยู่ ผลัดกันเป็นผู้ให้และผู้รับ

ส่วนนี้อต (นฤสรณ์ บุญศิริ) ดิฉันเพิ่งรู้จักไม่นาน เขาเป็นคนหนึ่งที่ส่งใบสมัครเยาวชนต้นแบบมาที่สโมสรโรตารี จตุจักรเมื่อเดือนกันยายน ดิฉันเองเข้าร่วมงานนี้มาตั้งแต่ปีก่อน และได้ร่วมเป็นกรรมการตัดสินในปีนี้ด้วย เป็นที่น่าเสียดายว่านี้อตไม่ได้รับเลือกให้เป็น 1 ในจำนวน 50 คนที่ได้รับรางวัลจากผู้สมัครทั้งหมด 350 คนทั่วประเทศ เพราะเขาเคยได้รับรางวัลต่างๆ มาแล้วมากมาย เราจึงอยากยกย่องให้กำลังใจกับคนอื่นๆ ในการเป็นเยาวชนต้นแบบบ้าง ดิฉันจึงเห็นว่านี่เป็นโอกาสอันดีที่จะได้นำเขามาเป็น 1 ในตัวอย่างของคนที่มีจิตอาสา

ในเรื่องของการสนทนาโรตารีนั้น อพ.ยงวุฒิ จงกิตติพงศ์ ซึ่งได้เข้าร่วมการประชุมระหว่างเมืองครั้งแรกของภาค 3350 เมื่อเดือนพฤศจิกายนที่จังหวัดสิงห์บุรีด้วย ท่านเห็นว่าโรตารีเรียนส่วนหนึ่งยังไม่มี ความเข้าใจในเรื่องของการบริหารจัดการสโมสรมากนัก จึงได้สรุปประเด็นเรื่องนี้มาให้พวกเราได้อ่านกันอีกครั้งค่ะ

หวังว่าทุกท่านจะได้รับประโยชน์ และแรงบันดาลใจจากเรื่องที่น่าสนใจนะคะ

“จุลี- สุมาลี จรัสวิชาการ” เกิดเมื่อปี พ.ศ.2514 ที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เมื่อจบมัธยมปลายได้เข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ระดับปริญญาโท สาขามนุษยนิเวศศาสตร์ การพัฒนาครอบครัวและสังคม มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช หลักสูตร Modern Managers Program (MMP) คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ Mini Master of Management Program (MMM) คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA) ปัจจุบันเป็นผู้อำนวยการ มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (Foundation for Rehabilitation & Development of Children and Family - FORDEC) (2553 - ปัจจุบัน)

จุดเริ่มต้นและจุดเปลี่ยนที่ทำให้สนใจการทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

จากครอบครัวที่มีฐานะยากจนมาก มีความฝันตั้งแต่ยังเด็กอยากเป็น “พยาบาล” เพื่อต้องการช่วยเหลือและบริการผู้เจ็บไข้ได้ป่วย อยากศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ทางเลือกที่เป็นไปได้และอยู่กับความเป็นจริง คือการเรียนและทำงานควบคู่กันไป

หากย้อนไปเมื่อตอนเรียนอยู่ชั้น ป. 6 ได้รับเลือกเป็นตัวแทนนักเรียนไปสอบชิงทุนพระราชทานของในหลวง รัชกาลที่ 9 ซึ่งถ้าสอบได้ก็จะได้ทุนเรียนจนจบปริญญาตรี แต่ไปไม่ถึงสนามสอบ เพราะเมื่อเดินทางไปถึงตัวเมืองยellanนั้นเขากำลังสอบกันแล้ว เนื่องจากความห่างไกล และกันดาร จึงทำให้พลาดโอกาสไป

เมื่ออายุ 20 ปี องค์กรแห่งแรกที่น่าสนใจเป็นพิเศษ และได้โทรศัพท์ไปสอบถามคือ สภากาชาดไทย ถูกตั้งคำถามว่า “คุณมีญาติพี่น้องทำงานเป็นทหารหรือไม่” คำตอบที่ตอบไปอย่างชัดเจน คือ “ไม่มีค่ะ” ต่อมาได้เริ่มเข้าทำงานแห่งแรกในคลินิกทันตกรรม บริษัท และองค์กรสาธารณกุศลตามลำดับ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2541 ได้เริ่มปฏิบัติงานนับตั้งแต่วันก่อตั้ง “มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก)” มาถึงปัจจุบัน จะครบรอบการดำเนิน

จิตอาสา สุมาลี จรัสวิชากร (จุลี)

งาน 21 ปี ในวันวาเลนไทน์ 14 กุมภาพันธ์ 2562 นี้ ผู้ก่อตั้งมูลนิธิเป็นอดีตเด็กเร่ร่อนขอทาน ไม่มีความหวังแม้จะมีชีวิตที่ดีกว่าในวันพรุ่งนี้ (ดร.อัมพร วัฒนวงศ์ ประธานกรรมการ) ท่านต้องการสานเจตนารมณ์ของความรักต่อผู้อื่นให้เป็นรูปธรรม ภายใต้คำขวัญการดำเนินงานที่ว่า “แต่ผู้ทุกข์ยาก...จากใจรัก” โดยมีวิสัยทัศน์ คือ เป็นองค์กรสาธารณกุศล สาธารณประโยชน์ เพื่อให้บริการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ผู้ที่อยู่ในภาวะยากลำบากโดยไม่จำกัดเชื้อชาติและศาสนา มุ่งเน้นการยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ยึดหลักการร่วมทำความดี ชื่อสัตย์ต่อผู้ให้ จริ่งใจต่อผู้รับบริการ บริหารงานอย่างมีคุณภาพ และบริการด้วยใจรัก

มุมมองคำว่า “จิตอาสา”

คุณจุลี ตอบว่าคือบุคคลผู้ซึ่งมีความตั้งใจดีทั้งหลาย ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของบุคคล กลุ่ม หรือ นิติบุคคล ที่เล็งเห็นความสำคัญของงานอาสาสมัคร ด้วยใจอิสระ มีความรัก มุ่งปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์อย่างมีคุณค่า นอกเหนือจากบทบาทภาระหน้าที่ปกติ เพื่อต้องการเห็นรอยยิ้มความสุข และสร้างสรรค์ประโยชน์สุขต่อผู้อื่น และตนเองก็มีความสุขจากการกระทำนั้น “พลังแห่งจิตอาสา” จะก่อให้เกิดพลังแห่งการประสานความร่วมมือ จากการแบ่งปันทุนปัญญา กำลังกาย ใจ เวลา ตลอดจนปัจจัยจำเป็นต่อผู้อื่นและสังคมโดยรวม ดังนั้นหากทุกมุมของสังคมโลกมีผู้คนที่มีจิตอาสาจำนวนมากขึ้นได้ พลังแห่งความสุข สันติภาพและรอยยิ้มบนโลกนี้ ก็จะมากขึ้นและมากขึ้นขึ้นนั้น

ความประทับใจในการเป็น “จิตอาสา” ร่วมกับโรตารี

การที่ได้มีโอกาสรู้จัก “สโมสรโรตารี” ทำให้ได้เปิดโลกทัศน์สัมผัส เรียนรู้ พร้อมได้มิตรภาพ ความรู้ ประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ จากตัวบุคคลและจากสโมสร ที่เต็มไปด้วยพลังความดีและกิจกรรมเพื่อบำเพ็ญประโยชน์ต่อกันและกัน เป็นข้อมูลที่นำเสนอใจมากกว่า โรตารีเป็นองค์กรเอกชนที่มีอาสาสมัครมาร่วมตัวกันจากหลากหลายสาขาอาชีพ

ทั้งนักธุรกิจและวิชาชีพ สมาชิกต่างมีพลังทางด้านจิตวิญญาณของความเป็นอาสาสมัครที่ร่วมบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุดระดับโลก ซึ่งทำให้เกิดความประทับใจในโรตารี โดยเฉพาะสโมสรโรตารีกรุงเทพ สุวรรณภูมิที่เป็นพันธมิตร ร่วมกิจกรรมกันมาเป็นระยะเวลานาน แม้สโมสรฯ จะมีสมาชิกไม่มากนัก แต่มีพลังเหลือล้น เพราะมีโรแทเรียนที่มีความน่ารัก มีหัวใจที่งดงาม และมีการบริการเหนือต่อนอย่างแท้จริง

นอกจากนั้น คุณจุลียังได้จัดสรรปันเวลาอาสาช่วยเหลือองค์กรที่ปฏิบัติงานอยู่และองค์กรอื่น ๆ ที่ไม่แสวงผลกำไร ตามต้นทุนทรัพยากรและจังหวะชีวิตของตนเองตามสมควร

นาฬิกาชีวิตของการเริ่มเช้าวันใหม่ในทุกวันของชีวิต...

เมื่อตื่นขึ้นมาจะบอกกับตัวเองในใจเสมอว่า วันนี้เป็นวันดีและโชคดี ไปทำงานอย่างเห็นค่าของเวลา หัวใจหลักขององค์กรคือ “มากกว่าความเป็นคนเก่งคือการเป็นคนดี” และอยากจะบอกว่ามูลนิธิฟอร์เด็กโชคดีที่มีผู้อุปการะที่มีความรัก ความกรุณาเมตตาต่อองค์กรของเรา และเป็นคนดีของแผ่นดิน นายกองเอกชเมย มีคณะกรรมการ ที่ปรึกษาและทีมงานที่เป็นคนดีและมีจิตอาสา ดังนั้น องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งคือ “คนดีผู้ให้ สู่ ผู้รับคนดี” ทำให้องค์กรสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงและอยู่รอดได้มาจนถึงทุกวันนี้ โดยตระหนักไว้เสมอมาว่า “เราสามารถช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในภาวะยากลำบาก ให้เขาสามารถพึ่งพาตนเองได้ต่อไปในอนาคต ทั้งนี้เพื่อต้องช่วยกันลดระดับปัญหาของเด็ก ครอบครัวและสังคมให้ได้”

ขอขอบคุณทุกท่าน ทุกองค์กร ทุกปัจจัยแวดล้อม ที่ได้ผ่านเข้ามาในชีวิตที่ทำให้มีนาฬิกาชีวิตมีคุณค่าและมีความหมายถึงทุกวันนี้

อุดมคติประจำใจ

คิดดี กระทำดี พอเพียง พอประมาณ พังพานผู้อื่น ยินยัดคุณธรรม

แบบฟอร์มตอบรับ

ฉบับสมบูรณ์ “โครงการแม่ใจ & ภาครัฐ...ทำดีเพื่อพ่อแผ่นดินไทย”

มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก) 1035/7-10 อาคารบ้านคณบดีคอนโด 1
ถนนสีกันเจริญ 35 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10250 โทรศัพท์ 02-721-2983 โทรสาร 02-721-2985

Line ID : @fordec Email: info@fordec thai.org

วันที่.....

เรียน ผู้อำนวยการ
มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (ฟอร์เด็ก)

ชื่อหน่วยงาน (หรือ บุคคล-ครอบครัว).....

ที่อยู่.....

โทรศัพท์..... โทรสาร..... Email:.....

มีความยินดีร่วมสนับสนุนกิจกรรมเพื่อสังคม ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสและผู้ทุกข์ยากของมูลนิธิฯ ดังนี้

1. ☐ โครงการผ้าป่าสามัคคี ช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส เพื่อการศึกษา และนม & อาหารกลางวัน
☐ ร่วมสมทบทุน จำนวนเงิน.....บาท
☐ อาสารับของ และ/หรือเดินผ้าป่าเพื่อขอบคุณ จำนวน.....ซอง จำนวน.....คัน
2. ☐ โครงการ/กิจกรรม (เพิ่มเติม)
☐ โครงการความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร CSR
ชื่อโครงการ.....
วัน-เดือน-ปีและเนื่องในโอกาส (ระบุ).....
ร่วมสมทบทุน/บริจาคเงินจำนวน.....บาท
☐ โครงการเพื่อการศึกษาและการพัฒนาเด็ก ☐ สมทบทุนจำนวนเงิน.....บาท
☐ โครงการแบ่งปันความอิม...ยิ้มสุขด้วยบุญ : (3,000 บาท/วัน/เด็ก 160 คน)
☐ จำนวน.....วัน รวมจำนวนเงิน.....บาท
วัน-เดือน-ปีและเนื่องในโอกาส (ระบุ).....
☐ โครงการแต่ผู้ทุกข์ยาก...จากใจรัก
☐ สมทบทุนจำนวนเงิน.....บาท
ตามแต่มูลนิธิฯ เห็นสมควร

3. ☐ การเข้าร่วมพิธีทอดผ้าป่าสามัคคีและ กิจกรรม “โครงการแบ่งปัน & ปันรัก”
ยินดีร่วมแบ่งปันดังต่อไปนี้

☐ องค์กรสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ คณะจากหน่วยงาน จำนวน.....คน
วันที่.....

☐ องค์กรไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้

☐ แบ่งปันอาหารวันทอดผ้าป่าสามัคคีฯ (14 กุมภาพันธ์ 2563)

☐ อาหารเช้า ☐ อาหารกลางวัน ☐ อาหารเช้าและกลางวัน
(ระบุรายละเอียด).....

☐ แบ่งปันชุดอาหารวัน (16 กุมภาพันธ์ 2563)

☐ อาหารเช้า ☐ อาหารกลางวัน ☐ อาหารเช้าและกลางวัน

☐ แบ่งปันชุดอาหารกลางวัน น้ำดื่ม ขนม ผลไม้ หรือ ไอศกรีม (ถ้ามี)
(ระบุ).....

4. ☐ อื่น ๆ (ระบุ)

ทั้งนี้ให้มูลนิธิ พอร์เด็ก ติดต่อประสานงานกับ.....

ตำแหน่ง.....แผนก/ฝ่าย.....

โทรศัพท์.....Email:.....

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

หมายเหตุ

วันศุกร์ ที่ 14 กุมภาพันธ์ 2563

พิธีการ เริ่ม 9.45 น. พิธีทอดผ้าป่าสามัคคีเพื่อเด็กด้อยโอกาส ถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุสงฆ์ จำนวน 9 รูป
การมอบความช่วยเหลือ การบันทึกภาพหมู่และการแบ่งปัน เลี้ยงอาหารกลางวันเด็กและรับประทานอาหาร
กลางวันร่วมกัน (ผู้เข้าร่วมงาน คาดว่าจะมีประมาณ 280 คน เด็ก 160 คน ผู้ใหญ่ 120 คน)

วันอาทิตย์ ที่ 16 กุมภาพันธ์ 2563

พิธีการ เริ่ม 09.45 น. การแสดงของเด็ก มูลนิธิฯ กล่าวรายงาน ผู้สนับสนุนหลักกล่าวนโยบาย & ร่วมแบ่งปัน
การมอบความช่วยเหลือ การบันทึกภาพหมู่และการแบ่งปัน

- อาหารเช้า เช่น น้ำเต้าหู้ นม ขนม ข้าวเหนียวไก่ทอด/หมูทอด ข้าวต้มทรงเครื่อง น้ำดื่ม เป็นต้น
- อาหารกลางวัน เช่น ก๋วยเตี๋ยว ข้าวมันไก่ ข้าวหมูแดง ข้าวราดแกง ส้มตำ ผลไม้ ไอศกรีม น้ำดื่ม เป็นต้น
(อาหารกลางวันขึ้นอยู่กับผู้สนับสนุนตามแต่เห็นเหมาะสม)

(ผู้เข้าร่วมงาน คาดว่าจะมีประมาณจำนวนกว่า 500 คน : เด็กจำนวน 280 คน ผู้ใหญ่จำนวน 220 คน)

- เด็ก ผู้ปกครอง ผู้สูงอายุ ผู้มีอุปการคุณ -

ชื่อบัญชี มูลนิธิเพื่อการฟื้นฟูพัฒนาเด็กและครอบครัว (พอร์เด็ก)

บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาซีคอนสแควร์ เลขที่ 232-0-29388-5

องค์กรสาธารณกุศล ลำดับที่ 585 ใบเสร็จรับเงินบริจาค สามารถนำไปหักลดหย่อนภาษีเงินได้ประจำปี